

Engem lüss

B E C K A M A C K

unravel
MIE

Engem lüss

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Becka Mack: *Unravel Me*
First published in Australia in 2023 by
Simon & Schuster (Australia) Pty Limited
Previously published in 2023 by Streamside Literary INC.

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
ZERO Werbeagentur
München

ISBN 978-963-636-522-6

Minden jog fenntartva

© Becka Mack 2023
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Gruber Katalin 2025
Borítókép © Shutterstock

Nicolnak:

Csak egyetlen nő nevezheti magát büszkén az eredeti

Mrs. Lockwoodnak, és az te vagy.

Köszönöm, hogy az első naptól kezdve itt vagy velem.

Szeretlek, millió puzsi.

És Fieldingnek, a csodálatos nagyfiúnak, aki azt hitte magáról,

hogy öleb, nem pedig egy hatvankilós berni pásztor.

Még mindig érezzük a jelenléted.

Nyugodj békében a Paradicsomban, nagyhaver.

FELTÁMADT AZ ÖRDÖG

Adam

– CSESSZE MEG!

Elmosódott szavaimat a párnába temetem, ahol határozot-
tan *nem* gyűlt össze egy meleg nyáltócsa. Valami egyenletes
ütemben dobol a fejemben, és amikor megfordulok, összeszorítom
a szemem, mert a nap sugarai úgy ragyognak be a háló-
szobám ablakán, mint a lézersugarak.

A jelenlegi szar állapotomat a tegnap este benyakalt alkohol-
mennyiség és Carter okozta, meg a fejemben lüktető fejfájás.

Hülye Carter! A hülyeségeim kilencvenkilenc százalékának
ő az oka, főleg az alkoholgőzöknek.

Rájövök, hogy innen a videó is, ami a *Korong Cafkák* nevű
hokis chatünk jelenlegi témája, miután sikerül megtalálnom
a telefonomat.

Hogy miről szól a videó? Rólam, ahogy épp egy söröshordón
állok kézen, miközben a csapattársaim, Emmett és Garrett, a lá-
bamat tartják, Jaxon kameráz, és Carter a csapatot a számba nyom-
va oltogat, hogy ne hagyjam abba. És hogy kik azok a *Korong
Cafkák*? Mi vagyunk, nyilván.

Garrett: Még alszol, Woody?

A Woody a vezetéknevem rövidítése, ami Lockwood. Ja, és hát még azért kaptam, mert a srácok egyszer rajtakaptak a hotel-szobámban recskázás közben. Nem vagyok rá túl büszke, de nem hajlandók elengedni a dolgot. De hé, mindössze tizenkilenc voltam, és ezeröttszáz mérföldre a barátnőmtől. Pereljétek be a srácot, mert próbált kicsit könnyíteni magán!

Carter: Kialussza a másnaposságot, mint egy kisbaba, pont, mint az én kislányom.

A csatolt képen az öt hónapos Ireland látható, minden grammja olyan édes, amennyire az apja idegesítő.

Carter: Ollie is felkelt már, pedig háromszor állt kézen a söröshordón. Szedd össze magad!

Oké, hát ez nem igazságos. A felesége, Olivia igazi bajnok, ha ivásról van szó, pedig alig nagyobb, mint a puppuccinós pohár, amit a Starbucksban adnak a kutyámnak. Ráadásul megéremdemlem, hogy kicsit kiereszem a gőzt. A barátaim mind megállapodtak, Jaxont kivéve, de még mi ketten sem vagyunk egy súlycsoportban. Ő havonta többször is randizik, hogy aztán keféljen egyet, én meg azért randizom, hogy aztán egyedül jöjjenek haza, csalódottan, és belefáradva abba, hogy olyasvalamit keresek, ami talán nem is létezik. Számomra legalábbis nem.

Emmett: Benne vagytok egy délelőtti görkorcsolyázásban?

Garrett: 30 perc? Jennie épp el akar vinni egy körre.

Carter: Bazz meg.

Garrett: Inkább a húgodat.

Carter: Kurvára ki foglak nyírni.

Emmett: Apu??? Most kéne közbelépned.

Én vagyok Apu, a nem hivatalos feladatomban pedig az, hogy távol tartsam egymástól Cartert és Garrettet. Carter még mindig igyekszik feldolgozni, hogy az egyik legjobb barátja a húgával jár, miközben Garrett átment seggarcba, és imádja a képébe dörgölni, hogy rendszeresen megfekteti Jennie-t. Hihetetlenül szórakoztató látni, hogy valaki annyira idegesíti Cartert, amennyire ő szokott minket, de most fizikailag képtelen vagyok arra, hogy mindkettejüket életben tartsam.

Én: Hagyom, hogy ma a természetes kiválasztódás döntsön.

Garrett: Mi a fasz? Csak úgy hagyod, hogy Carter nekem essen?

Jaxon: Nem tudom, hogy menne-e. Azt hiszem, meghúztam az ágyékomat. Ugyanakkor nyugodj békében, Gare Maci.

Emmett: Mit csináltál?

Jaxon: *vigyorgó emoji* Úgy érted, kit.

Nyögve lendítem át a lábam az ágy szélén, és felülök. A vér azonnal a fejembe zúdul, mire a fájdalomtól lüktető halántékomra szorítom az ujjamat, mielőtt begépelem a következő üzenetet, ami sokkal inkább könyörgés. Egyszerűen képtelen vagyok bármire, ha nem ehetek annyi kaját, amiből egy négyfős család is jóllakhatna.

Én: Basszus. BicMac, légszsi.

A srácok lelkesen tesznek a görkorira, és jönnek inkább a McDonald'sba, úgyhogy megnyitom a zuhanyt a fürdőszobában, hogy amennyire lehet, lemossam magamról ezt a másnaposságot, mielőtt a maradékát zsíros burgerekbe és sós sült krumpli-ba fojtom.

A farkam keményen áll, a köldökömnek verődve könyörög, hogy gondoskodjak róla. Amikor a meleg víz alá lépek, és megmarkolom, a másik kezemmel a márványfalon támaszkodva lehajtom a fejem, és felnyögök.

Már olyan régóta kefélem a kezem, hogy nem is emlékszem, milyen valaki másban lenni. És őszintén? Elfáradtam. Nem a szex hiányzik, hanem a kapcsolat. A párom az egész világot jelentetnekem, fontosabb volt a hokinál, mindennél.

És ő egy pillanat alatt romba döntötte azt a világot.

Nagyon sokat vett el belőlem, hajította a lába elé, és zúzta porrá a kibaszott magas sarkú cipőjével.

Nem ő hiányzik. A szerelem, ami valaha megvolt, a test, amit minden éjjel magamhoz öleltem, ahogy a szívem szárnyra kapott,

valahányszor rám mosolygott. Az hiányzik, ahogy akkor szeretett, mielőtt...

Már nem.

Már nem szeret, és nem tudom, hogy találok-e valaha olyat, aki magamért szeret.

Nem Adam Lockwoodot, a szupersztár kapust. Nem az NHL aranyifjút, a belépőt a luxusba és a menő eseményekre, nyaralókba, és egy olyan életbe, ahol soha többé nem kell dolgoznod egy percet sem.

Csak... engem.

Kiverem a fejből ezeket a gondolatokat, és rájövök, hogy már le is lankadt a farkam. Halkan nevetve fogom meg a szappant, és beszappanozom magam. Semmi sem csinálja ki gyorsabban a merevedést, mint Courtney gondolata.

Amikor kilépek a zuhany alól, észreveszem, hogy Bear, a kutyám nincs a szobában. Általában hozzám van növe mind a hatvanhárom kilójával, és élvezzi, amikor iszom, mert olyankor extra ölelkezős vagyok. A telefonom szerint elmúlt tíz, szóval, szegényke biztosan épp a legjobb alakítását nyújtva fekszik a tálja mellett a konyhában, és halottnak tettet magát.

Felkapok egy alsógatyát, és lekocogok a lépcsőn, meg sem torpanok a konyhából kiszűrődő edénycsörömpölés hallatán. Megszokott, hogy egy buli után reggel még itt van pár csapatárs, de a folyosón felém tartó, hosszú lábú szőkére nem számítottam. Épp befejezi a rózsaszín szájfénye felkenését, miközben végigmér, ahogy itt állok szinte teljesen meztelenül.

– Köszí a szórakozást, szépfiú. – Kezét a mellkasomra támasztja, és elnyújtott puszt nyom az arcomra, amitől az égni kezd.

– Ööö... – Beletúrok a kócos, göndör hajamba. – Nem tudom, ki vagy... Milyen... szórakozást?

– Az egészet. – Rám kacsint, belelép a szuper magas sarkú, piros cipőjébe, és lelép, itt hagy engem eszméletlenül, kurvára összezavarodva.

– Ugye mi nem...?

Nem! Mert én olyat nem tennék. Igaz? És ha mégis, arra határozottan emlékeznék. Szex egy idegennel? Az nem én vagyok, nem, amikor észnél vagyok.

Csakhogynem igazán voltam észnél.

Megrázom a fejem, és sóhajtok, amikor észreveszem Beart a konyhában.

– Hát itt vagy, haver.

Megvetéssel telve villantja rám csokoládébarna szemét.

Térdre ereszkedem, és beletúrok a sűrű, sötét bundájába.

– Tudom. Bocsánat. Nem akartalak kizárni az ágyból, és a reggelivel is elkéstem. Túl sokat ittam tegnap este. Megbocsátasz?

Felmorran, megnyalja az orromat, és újra bámulni kezd.

Csakhogynem engem.

Követem a pillantását a vállam felett, és a szívem kihagy egy ütemet, amikor meglátom a meztelen lábakat a tűzhelynél. Követem felfelé a végtagot a viperses pólóig, ami épphogy eltakarja a nő fenekét. Aztán még feljebb, az élénkvörös haj a hátára omlik, ahogy a csaj, bazmeg, *főz az én konyhában.*

– Nagyon morcos ma reggel – szólal meg egy élénk hang, és beleteszi a szalonnát a sercegő serpenyőbe. – Egy órája adtam neki reggelit, de hozzá sem nyúlt. Egyfolytában csak bámul rám.

Lassan felegyenesedem, a tűzvörös hajzuhatagra meredek, várom, hogy nem is tudom... lángra lobbajjon? Ökölbe szorí-

tom a kezem, a vér dübörög a fülemben. Bear is talpra kecme-
reg mellettem, és mély morgás tör fel belőle.

– Na tessék, megint morog. Túl sokat babusgatod, Adam.
Mindig ezt csinálod.

– Takarodj a házamból!

Az excsajom megfordul, rám szegezi lekezelő, kék tekinte-
tét, és úgy biggyeszi a száját, aminek régen mindig bedőltem.

– Hát így kell beszélni velem, édes? – kérdezi hozzám sé-
tálva, aztán megsimogatja a mellkasomat, és a tenyerét a nya-
kamra zárja. – Egyszer ez a ház az enyém is volt.

– Aztán valaki mással keféltél a saját ágyamban. – Új mat-
racot kellett szereznem, és Carter rádumált arra a felháborítóan
drága darabra, amin most is alszom. Végül is mindent össze-
vetve, tulajdonképpen jól jöttem ki a dologból.

Átkarolja a nyakamat, és rám néz azzal a nagy kék szemével,
amit régen annyira szerettem.

– Ha több figyelmet szenteltél volna nekem, nem kerestem
volna máshol. De hajlandó vagyok túllépní ezen, ha te is. – Alsó
ajkát a fogai közé húzza. – Tegnap este úgy tűnt, te is akarod,
amikor beengedtél.

Beengedtem? Részegen vagy józanon, ki van zárva, hogy be-
engedtem volna ezt a nőstény ördögöt az otthonomba.

Végiglapozom magamban a tegnap este emlékeit, és közben
lefejtem magamról a karját, de nem jut eszembe semmi.

– Nem engedtelek be.

– Akkor hogy kerültem ide, Adam? Miért vagyok a pólód-
ban, és készítek reggelit a konyhában?

– Fogalmam sincs. Úgy hallottam a boszorkányoknak min-
denféle szuperképességük van. – Elnyomulok mellette, lekapcso-

lom a tűzhelyet, és félrehúzó a serpenyőt, az állkapcsom megfeszül.

Ez nem az a kedves lány, akinek izzadt a tenyere, amikor az első randin érte nyúltam. Nem is az a nő, akinek tizenhét évesen odaadtam a szüzességemet. Nem az a társ, akivel együtt építettük az álmainkat, és akire az életemet építettem.

Puha keze lesiklik a hátamon, és behunyom a szemem, amikor a derekamat átölelve hozzám lép.

– Hiányzol – suttogja Courtney. – Adam, kérlek! Újra boldogok lehetünk. – Meleg szája a vállamhoz ér, és egy pillanatra elmerülök az érintésében.

Vágyom *valamire*. Arra, hogy kelljek valakinek. Hogy értékeljenek. *Szeressenek*.

Nem, nem csak vágyom rá. Kurvára *sóvárgok* utána.

És ő nem adhatja meg nekem ezeket.

– Többet érdelek. – Felé fordulok, lefejtem magamról a karját, és az állát megfogva kényszerítem, hogy rám nézzen, és hallja, amit mondok. Ez az utolsó alkalom, hogy elmondom. – Többet érdelek annál, amit te nyújthatsz, Courtney. Jobbat érdelek.

És meg is fogom találni.

A szeme tágra nyílik, könnyektől csillog, ahogy a fejét rázza.

– Ne. Adam, ne.

– De igen. Már nem maradt semmi. Menj el, és ne gyere vissza!

Elindulok előre, és hátrálásra kényszerítem végig a folyosón, amíg a háta a bejárati ajtónak nem ütközik.

Az arckifejezése a tökéletes manipulátor sértettségét tükrözi.

– Hogy vagy képes csak úgy eldobni mindazt, amink volt? Annyi időt adtam, hogy túltesd magad rajta, Adam. Miért nem tudsz túllépní rajta?

Képes bárki is túllépní azon, hogy hazaérve a barátnőjét egy másik pasi keféli a saját ágyában, miközben az eljegyzési gyűrű, amit a lánynak szánt, ott lapul az alsógatyás fiókban?

Kinyitom a szekrényt, a táskája és a cipője szépen elpakolva, mintha már eldöntötte volna, hogy marad. A kezébe nyomom őket, és a rajta lévő pólóra nézek. Nem is akarom tudni, hogyan szerezte meg.

– Add vissza a rohadt pólómat, és tűnj el!

A tekintete elsötétül, lerángatja magáról a pólót, és a lábam elé hajítja.

– Jesszusom – motyogom, ahogy itt ál előttem anyaszült meztelenül.

– Legalább jól nézz meg magadnak – csattan fel Courtney, és kiránt egy ruhát a táskájából. Belebújik, majd felhúz egy bugyit. – Ez az utolsó alkalom, hogy látod ezt a testet.

– Remélem is.

Elakad a lélegzete, és a tenyere az arcomon csattan.

Felrántom a bejárati ajtót.

– Kifelé!

Bear egyetértően ugat mellettem, mire Courtney összerezzen. Kilép a verandára, és kinyitja a száját, de mielőtt megszólalhatna, az arcába csapom az ajtót.

Bear a nedves orrával megböködi a combomat. Felmosolyog rám, a nyelve kilóg a szájából, én pedig elnevetem magam.

– Én is azt hittem, hogy egy rémálom – mondom, és megvakarom a fülét, aztán elindulok vissza a konyhába. – Hogy került volna ide másképp Voldemort?

Bear vakkant, és peckesen lépdelve megy, hogy befalja a reggelijét, miközben én felmérem az elém táruló katasztrófát. A ház belseje nem olyan vészes, de a kert látványára összerezzenek. A medence felfújható egyszarvúkkal van tele, köztük két hatalmas felfújható pénisz lebeg, amikkel Emmett és Carter párbajoztak valamikor tegnap este. *Nagyon köszi érte, Cara!* A kertben mindenhol piros műanyag poharak hevernek, itt-ott néhány bikini, pedig nem emlékszem, hogy lett volna tegnap este meztelen lány a medencében... Igazából csak Jaxon fenyegetőzött azzal, hogy leveszi a fürdőgatyáját.

A takarítás az utolsó, amit csinálni szeretnék. Meghalok egy Big Macért, vagy ötért, így hát felmegyek az emeletre, hogy felöltözzek, egyelőre hagyom a kupit a fenébe.

Az egyik háló ajtaja kinyílik, és Jaxon lép ki rajta, éppen felhúzza a pólóját. Vigyorogva túr a hajába, és eltakarja egy baseballsapkával.

– Hová tűntél tegnap este?

– Ha? Eltűntem?

– Eltűntél a föld színéről, haver. Azt hittük, lefeküdtél. Nem emlékszel? Azok a kézenállások rendesen hazavágtak, mi?

A halántékomat masszírozom.

– A gimni óta nem csináltam ilyet.

– Mégis hagytad, hogy Carter háromszor is rábeszéljen.

Carter sok mindenre rá tud venni, amikor iszom, mert megvan az a képessége, hogy a legtöbb hülyeséget képes zseniális ötletnek beállítani. A tegnap este egyértelmű kivétel, mert még mindig próbálok rájönni, hogy hogyan és mikor jutott be Courtney a házba.

– Hé, nem láttál véletlenül egy vörös csajt tegnap este?

Jaxon csak tavaly csatlakozott a csapathoz, szóval, még nem volt szerencséje találkozni Courtney-val. Egyben ő az egyetlen egyedülálló a társaságban, szóval, ha valaki elég sokáig maradt itt tegnap, hogy észrevegye, akkor az Jaxon.

– Vörös csajt? Akire tegnap este úgy utaltál, mint az ördög?

– A... mi?

Jaxon vállat von.

– Ja, a medencében voltunk pár csajjal, miután Carter, Garrett és Emmett leléptek, és egyszer csak megjelent pár új ember. Hirtelen elkerekedett a szemed, és azt mondtad: „Azt a rohadt! Feltámadt az ördög.” Aztán kipattantál a medencéből, és: „Itt se vagyok.” Úgy elszaladtál, mintha a segged alá durranlottak volna.

Francia! Oké, szóval, tutira itt volt. A hideg is kiráz a gondolatra, de legalább abban biztos lehetek, hogy egy ujjal sem értem hozzá, hiába próbálta azt sugallni. De mi a helyzet a szókével? Azzal, amelyik megköszönte nekem a... öööö... *szórákozást*. A buliról beszélt, vagy...?

– Te nem... ööö... láttad... Mármint én nem, izé... Én...

– Az öklömet a szám elé teszem, és megköszörülöm a torkomat.

– Lefeküdtem valakivel tegnap este?

Jaxon összevonja a szemöldökét, aztán kitör belőle a nevetés.

– Haver, honnan tudnám? Nem ültem az ajtód előtt. El voltam foglalva.

Mintegy végszóra, rózsaszín körmök jelennek meg a felsőtestén, és becsusszannak a pólója alá. Egy kis szöski kukkant ki mellette, és Jaxon azt suttogja, „jó reggelt, bébi”, mielőtt csókot nyom a lány szájára.

– Hívj fel! – A lány egy darab papírt nyom a kezébe, és rám mosolyog, aztán megpuszilja az arcomat. – Köszí a bulit, Aaron.

– Adam – motyogom, ahogy elsétál. Visszafordulok Jaxon-hoz, és felhúrom a szemöldökömet az idegesítő vigyora láttán. – Egyszerűen képtelen vagy egyetlen árva... – Leesik az állam, amikor egy barna lány jelenik meg mögöttem. Őt is bébinek nevezik, amikor odaadja neki a számát. A fejemet rázom. – Nem.

Még szélesebben vigyorog.

– De igen.

Hihetetlen módon megjelenik egy harmadik lány is, holló-fekete hajjal, újabb *bébi*, újabb telefonszám. Kilencvenkilenc százalékig biztos vagyok abban, hogy csak azért bébizi őket, mert a nevükről halvány fogalma sincs.

Az én állam meg még jobban leesik.

– *Nem.*

– I...

– A szüleim alszanak itt, amikor meglátogatnak. Az egy új matrac! Most vettem!

– Legalább fel lett avatva a következő látogatásra. Deacon és Bev még hálásak lesznek nekem ezért.

Jaxon utánam jön a szobámba, és a vad éjszakájáról mesél, amíg rövidnadrágot és pólót húzok. Az egész az egyik fülembe, a másikon ki, rákönyökölök a komódra, és megnyitom a Tinder-üzeneteimet. A rikító piros buborék szerint kilencvenhét olvasatlan üzenetem van, és ettől az egekbe szökik a vérnyomásom. Nem foglalkozom velük, és kiválasztom a harmadikat a listán.

Alessia: Alig várom, hogy találkozzunk este.

csókemoji

A csókemoji meglep. Még nem találkoztunk személyesen, úgy-
hogy kicsit merészek érzem. Carter szerint régmódi vagyok,
de nem is tudom.

Én: Én is. Hétkor találkozunk. *mosolygós emoji*

Alessia: *csókemoji* *csókemoji*

Elteszem a telefonomat, próbálom nem túllihegni a dolgot.
Már most bánom a ma esti randit, de őszintén szólva életem
elmúlt tizenöt hónapjában egyik katasztrófa követte a másikat.

Lenézek Bearre.

– Kaja és túrázás?

Megnyalja az orrát, és kiviharzik a szobából.

Jaxon vigyorog.

– Big Mac?

– Kurva sok Big Mac.